

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 30. marts 2006 — Elizabeth Florence Emanuel mod Continental Shelf 128 Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales))

(Sag C-259/04) ⁽¹⁾

(Varemærker, som er egnet til at vildlede offentligheden eller bringe den i vildfarelse med hensyn til en vares art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse — varemærke, der er overdraget af varemærkeindehaveren sammen med den virksomhed, der fremstiller de goder, som det nævnte mærke vedrører — direktiv 89/104/EØF)

(2006/C 143/18)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Justice (England & Wales)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Elizabeth Florence Emanuel

Sagsøgt: Continental Shelf 128 Ltd

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — High Court of Justice (England & Wales) — fortolkning af artikel 3, stk. 1, litra g), og artikel 12, stk. 2, litra b), i Rådets første direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker (EFT L, s. 1) — varemærker, som er egnet til at vildlede offentligheden eller bringe den i vildfarelse med hensyn til en vares art, beskaffenhed eller geografiske oprindelse — varemærke, der er overdraget af varemærkeindehaveren sammen med den virksomhed, der fremstiller de goder, som det nævnte mærke er knyttet til — brudekjoler af mærket »Elizabeth Emanuel«

Konklusion

- 1) Et varemærke, der er identisk med navnet på designeren og den første producent af varerne, der er forsynet med dette mærke, kan ikke alene på grund af denne særlige omstændighed udelukkes fra registrering med den begrundelse, at mærket er egnet til at bringe offentligheden i vildfarelse som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra g), i Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker, bl.a. når den goodwill, der er knyttet til det nævnte varemærke, der tidligere er blevet registreret med en anden skrift, er blevet overdraget sammen med den virksomhed, der fremstiller de varer, som er forsynet med varemærket.
- 2) Indehaveren af et varemærke, der er identisk med navnet på designeren og den første producent af varerne, der er forsynet med dette

mærke, kan ikke alene på grund af denne særlige omstændighed fortabe sine rettigheder med den begrundelse, at mærket er egnet til at vildlede offentligheden som omhandlet i artikel 12, stk. 2, litra b), i direktiv 89/104, bl.a. når den goodwill, der er knyttet til varemærket, er blevet overdraget sammen med den virksomhed, der fremstiller de varer, som er forsynet med varemærket.

⁽¹⁾ EUT C 217 af 28.8.2004.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 6. april 2006 — ED & F Man Sugar Ltd mod Hauptzollamt Hamburg-Jonas (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Hamburg)

(Sag C-274/04) ⁽¹⁾

(Landbrug — forordning (EØF) nr. 3665/87 — eksportrestitutions — anvendelse af en sanktion efter at en beslutning om tilbagesøgning af en restitution er blevet endelig — mulighed for fornyet vurdering af beslutningen om pålæggelse af sanktionen)

(2006/C 143/19)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Hamburg

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ED & F Man Sugar Ltd

Sagsøgt: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Finanzgericht Hamburg — fortolkning af artikel 11, stk. 1 og 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutions for landbrugsprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2945/94 af 2. december 1994 — sanktioner såfremt der er anmodet om for høj restitution — adgang for de nationale myndigheder og/eller domstole til i forbindelse med en eksportørs sag om anfægtelse af en afgørelse om at pålægge ham en sanktion at foretage en fornyet bedømmelse af den endelige afgørelse om tilbagebetaling af de med urette modtagne beløb — urigtig fortolkning af fællesskabsretten

Konklusion

Artikel 11, stk. 1, første afsnit, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2945/94 af 2. december 1994, skal fortolkes således, at de nationale myndigheder og domstole inden for rammerne af en klagesag vedrørende en sanktionsbeslutning baseret på denne bestemmelse har ret til at undersøge, om eksportøren har ansøgt om en restitution, der er større end den, vedkommende har ret til efter bestemmelsen, selv om en tidligere truffet beslutning om tilbagebetaling på grundlag af nævnte artikels stk. 3, første afsnit, er blevet endelig inden vedtagelsen af sanktionsbeslutningen.

(¹) EUT C 228 af 11.9.2004.

Domstolens dom (Store Afdeling) af 2. maj 2006 — Eurofood IFCS Ltd — Enrico Bondi mod Bank of America N.A., Pearse Farell, Official Liquidator, Director of Corporate Enforcement, Certificate/Note holders (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supreme Court)

(Sag C-341/04) (¹)

(Retligt samarbejde i civile sager — forordning (EF) nr. 1346/2000 — insolvensbehandling — afgørelse om indledning af insolvensbehandling — centret for skyldnerens hovedinteresser — anerkendelse af insolvensbehandlingens virkninger — grundlæggende retsprincipper)

(2006/C 143/20)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Supreme Court

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Enrico Bondi

Sagsøgte: Bank of America N.A., Pearse Farell, Official Liquidator, Director of Corporate Enforcement, Certificate/Note holders

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Supreme Court — fortolkning af artikel 1, 2, 3 og 16 i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs (EFT L 160, s. 1)

— kendelse, der udnævner en foreløbig kurator, indtil endelig kendelse foreligger — spørgsmålet om denne kendelse kan betragtes som en afgørelse om indledning af insolvensbehandling — hvilken ret er kompetent til at indlede insolvensbehandlingen

Konklusion

- 1) Hvis en skyldner er et datterselskab, og dettes og dets moderselskabs hjemsted er beliggende i to forskellige medlemsstater, kan formodningen i henhold til artikel 3, stk. 1, andet punktum, i Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 af 29. maj 2000 om konkurs, for, at centret for datterselskabets hovedinteresser befinder sig i den medlemsstat, hvor dets vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, kun afkræftes, hvis det på grundlag af omstændigheder, som er objektive og identificerbare for tredjemand, kan fastslås, at der foreligger en faktisk situation, som er forskellig fra den situation, som lokaliseringen til det vedtægtsmæssige hjemsted skal afspejle. Dette vil bl.a. kunne være tilfældet for et selskab, som ikke udøver nogen form for virksomhed i den medlemsstat, hvor dets hjemsted er beliggende. Hvis et selskab udøver sin virksomhed i den medlemsstat, hvor dets hjemsted er beliggende, er den omstændighed, at dets økonomiske beslutninger kontrolleres eller kan kontrolleres af et moderselskab med hjemsted i en anden medlemsstat, derimod ikke tilstrækkelig til at afkræfte den formodning, som er opstillet i forordningen.
- 2) Artikel 16, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at en hovedinsolvensbehandling, som er indledt af en ret i en medlemsstat, skal anerkendes af retterne i de øvrige medlemsstater, uden at disse kan efterprøve kompetencen for retten i den stat, hvor insolvensbehandlingen er indledt.
- 3) Artikel 16, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at en afgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, som har modtaget en begæring støttet på skyldnerens insolvens om indledning af en bobehandling, der er omfattet af forordningens bilag A, udgør en afgørelse om indledning af insolvensbehandling i denne bestemmelses forstand, hvis denne afgørelse medfører, at skyldneren mister rådigheden over sine aktiver, og at der udpeges en kurator, der er omfattet af forordningens bilag C. At skyldneren mister rådigheden over sine aktiver, indebærer, at han mister retten til at forvalte sin formue.
- 4) Artikel 26 i forordning nr. 1346/2000 skal fortolkes således, at en medlemsstat kan nægte at anerkende en insolvensbehandling, der er indledt i en anden medlemsstat, hvis afgørelsen om indledning af insolvensbehandling er truffet under åbenbar tilsidesættelse af den grundlæggende ret til kontradiktion, som tilkommer en person, der er berørt af en sådan behandling.

(¹) EUT C 251 af 9.10.2004.